Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2023, sp. zn. 6 Tdo 1035/2023, ECLI:CZ:NS:2023:6.TDO.1035.2023.1

Číslo: 7/2024

Právní věta:

V řízení vedeném pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se měl pachatel dopustit vykonáváním činnosti, která mu byla rozhodnutím jiného orgánu veřejné moci zakázána, soud zásadně nepřezkoumává věcnou správnost takového rozhodnutí. Podle § 9 odst. 1 tr. ř. posuzuje jako předběžnou pouze otázku, zda rozhodnutí vydal orgán veřejné moci v rámci své pravomoci, zda nabylo právní moci a stalo se vykonatelným.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 05.12.2023

Spisová značka: 6 Tdo 1035/2023

Číslo rozhodnutí: 7

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, Předběžné otázky

Předpisy: § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku
§ 9 odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného M. P. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2023, sp. zn. 7 To 216/2023, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 1 T 210/2022.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 16. 5. 2023, sp. zn. 1 T 210/2022, byl obviněný M. P. (dále také „obviněný“ nebo „dovolatel“) uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, přičemž podle § 44 tr. zákoníku bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu ve vztahu k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 12. 2022, sp. zn. 9 T 119/2022, který nabyl právní moci dne 29. 3. 2023, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2023, sp. zn. 5 To 29/2023.

2. Podle skutkové věty výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně se obviněný přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku dopustil tím, že

> dne 9. 12. 2022 v 9:40 hodin v XY, kde byl kontrolován hlídkou Policie České republiky, řídil osobní motorové vozidlo značky Mazda CX-5, stříbrné barvy, registrační značky XY, ačkoli věděl, že mu byl rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022, který nabyl právní moci dne 8. 11. 2022, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 let a příkazem Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van, který nabyl právní moci dne 18. 5. 2022, uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců.

3. Proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 16. 5. 2023, sp. zn. 1 T 210/2022, podal obviněný odvolání, které bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2023, sp. zn. 7 To 216/2023, podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2023, sp. zn. 7 To 216/2023, podal obviněný prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě dovolání, v němž odkázal na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. a namítl, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy a že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Vytkl i porušení práva na spravedlivý proces.

5. Uvedl, že důvodem námitky podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je neprovedení podstatných důkazů spisy z řízení, v nichž byly ukládány zákazy řízení, a důvodem námitky podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je chybějící subjektivní stránka, tedy neprokázané úmyslné zavinění, kdy dovolatel poukazuje na to, že z dále uvedených důvodů zpochybňuje předchozí zákazy řízení uložené rozhodnutími Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 16. 12. 2020, č. j. MHMP 1917720/2020/Kre, a ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van, a jejich presumpci správnosti. Podle názoru dovolatele soud nesprávně hodnotil subjektivní stránku – zavinění. Akcentoval, že zevrubně vylíčil historii správních i trestních sankcí, které mu postupně po výkonu trestu odnětí svobody, který vykonal v letech 2013–17 a který byl následně zrušen, byly ukládány za maření „starého“ zákazu řízení. Před trestními soudy soustavně poukazoval na to, že trest zákazu řízení vykonal, a že tresty pro maření zákazu řízení tedy nejsou zákonné. Ve věci činné soudy však zkoumaly pouze poslední udělený trest pro maření, ne základ trestu pro maření. Naopak v jiných případech, jako v řízení Obvodního soudu pro Prahu 1 vedeném pod sp. zn. 6 T 95/2019, soudy obranu dovolatele uznaly, což posílilo jeho právní úvahu, že trest zákazu řízení vykonal, a tedy jej nemaří. Dovolatel soudu prvního stupně vytkl, že nesprávně zhodnotil otázku zavinění, když on sám vždy vycházel z toho, že jeho první zákaz řízení motorových vozidel uložený mu Obvodním soudem pro Prahu 4 uplynul dříve, než byl odsouzen za jeho maření, a domníval se, že další tresty uložené mu za maření „starého“ zákazu – včetně posledního trestu uloženého mu rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 12. 2022, sp. zn. 9 T 119/2022, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 5 To 29/2023 – jsou nicotné, neboť rozhodnutí, jimiž mu byly uloženy, měla svůj podklad v onom původním rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 z roku 2013. V této souvislosti připomněl, že navíc celou dobu popíral doručení rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022, i doručení příkazu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van, jimiž byly vysloveny zákazy řízení motorových vozidel, pro jejichž porušení byl v této trestní věci postaven před soud, a doklady o jejich doručení vždy označoval za neprůkazné. „Tomu, že o existenci těchto rozhodnutí věděl, přičetl své vyjádření, že v inkriminované době ’řídit neměl’, ale současně

zdůraznil, že si nebyl vědom toho, že řídit nesměl. Soudy ale jeho argumentaci nepřisvědčily.“

6. Za opomenuté označil dovolatel důkazy, které soudy odmítly provést a s nimiž se nevypořádaly. Karta řidiče uvádí zákazy řízení do roku 2025, vycházejíc z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 4 T 15/2013; tento soud chybu opravil až po nesčetných urgencích dne 4. 6. 2020, kdy rejstříku trestů zaslal zprávu, že se dovolatel osvědčil k roku 2017. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 2 T 12/2021, který měl dovolatel mařit, ale vycházel z rozhodnutí č. j. MHMP-1174117/2020/Nov, které nabylo právní moci dne 1. 9. 2020, ve kterém magistrát uložil zákaz na 12 měsíců – jenže toto rozhodnutí magistrátu bylo doručeno fikcí, soud k tomu nesmí přihlížet; doručení fikcí nelze zhojit tím, že mu o existenci rozhodnutí řekne policie a že dovolatel potvrdí, že o nějakých zákazech řízení ví (nemluvě o tom, že policie nanejvýš mohla citovat údaj z registru řidičů, bez výroku a odůvodnění). Právě z tohoto rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 vycházel Okresní soud v Hradci Králové; jeho rozsudek je nicotný a dále nenabyl právní moci proto, že si proti němu dovolatel ponechal lhůtu. Dovolatel měl dále mařit rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van – to mu ovšem nebylo nikdy doručeno, soustavně tvrdil, že v obálce bylo něco jiného; neměl podezření, protože když si ponechal obsah obálky, nevěděl, co 18. 5. 2022 podepsal na dodejce; i rozhodnutí MHMP 760811/2022 trpí stejnou vadou, že se opírá o staré zákazy řízení, v nichž se již osvědčil. Odvolací soud pochybil, když shledal, že dovolatelem navržené důkazy se netýkaly předmětu trestního stíhání v této trestní věci, tedy porušení zákazu řízení motorových vozidel vysloveného rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022, a příkazem Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van.

7. Dovolatel namítl, že na jeho straně chybí zavinění, protože dřívější mařená rozhodnutí postrádají zákonný podklad, neboť ukládání jednotlivých zákazů v nich bylo odůvodňováno původním neexistujícím – starým a již zrušeným – zákazem řízení. K tomu obstaral ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 4 T 15/2013 kopii přípisů, kterými soud potvrzuje, že se osvědčil a trest zákazu řízení vykonal, a o jejichž existenci z minulosti věděl (tyto přiložil k dovolání). Podle názoru dovolatele se nejedná o pouhou polemiku se zjištěním soudu prvního stupně. Naopak, řízení je zatíženo vadou extrémního nesouladu a opomenuté důkazy byly navrženy k zacelení mezer v řetězu důkazů, resp. k vyvrácení toho, že by jej tyto důkazy usvědčovaly. Uvedl, že „Nejvyššímu soudu tedy vznáší otázku, zda zákaz, který podle zjištění soudů nižších stupňů mařil, byl uložen rozhodnutím vydaným orgánem veřejné moci v rámci jeho pravomoci, či toho, že uvedené rozhodnutí nenabylo právní moci a nestalo se vykonatelným; dřívější rozhodnutí postrádají zákonný podklad, neboť ukládání jednotlivých zákazů v nich bylo odůvodňováno původním starým a již zrušeným zákazem řízení.“

8. Dovolací soud může podle § 9 odst. 1 tr. ř. posoudit prejudiciální otázku podmiňující jeho meritorní rozhodnutí o vině samostatně, tedy i odlišně od jejího posouzení jiným státním orgánem či soudem, který ji posuzoval v jím vedeném řízení jako otázku meritorní a pravomocně o ní rozhodl. Dovolatel podle jeho názoru přesvědčivě vysvětlil, proč považuje uložené zákazy řízení za vykonané, resp. nicotné, a proč je tedy nemařil v úmyslu přímém ani nepřímém. Závěr o tom, že úmyslně neporušil existující zákaz řízení, dovolací soud přijmout může. Pro posouzení viny tedy není rozhodující, zda obviněný o zákazech řízení věděl (což také zpochybňuje), ale hlavně, zda měl důvod se domnívat, že byly uloženy ze zákonných důvodů. K tomu snesl řadu důkazů, přičemž k dovolání připojil další důkazy ze svých jiných trestních spisů, které dosvědčují to, že pochybnosti měly i soudy, ale hlavně jsou listinami, z nichž důvodně dovozoval, že zákaz řízení už nemá. Řidičské oprávnění pozbyl v roce 2011, ale tento stav v době řízení a rozhodování netrval. Úsudek o nedostatku zavinění je důvodný, dovolatel již jednou v minulosti dosáhl zrušení celého řetězce rozsudků, když v jeho věci Nejvyšší soud zrušil rozhodnutím pod sp. zn. 6 Tdo 814/2008 usnesení Městského soudu v Praze i všechna rozhodnutí na ně navazující. Závěrem poukázal dovolatel na princip presumpce neviny.

9. Navrhl na základě výše uvedeného, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu i jemu předcházející rozsudek obvodního soudu zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Nesouhlasil s projednáním dovolání v neveřejném zasedání.

10. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“) ve vyjádření k dovolání uvedl, že ačkoliv dovolací námitky pod vytýkané dovolací důvody v zásadě (formálně) podřadit lze, samotné dovolání je zjevně neopodstatněné. Předně upozornil na skutečnost, že dovolání obviněného je z valné části vystavěno na doslovném opakování námitek prolínajících se prakticky celým trestním řízením, s nimiž se oba soudy beze zbytku a správně vypořádaly (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002, které státní zástupce citoval). Pokud se jedná o námitku opomenutých důkazů, soudem odmítnuté důkazní návrhy nedisponují ve vztahu k předmětu tohoto trestního řízení žádnou vypovídací potencí. Z jakéhokoli odmítnutého důkazního návrhu by totiž nevyplynulo nic, co by mohlo zpochybnit skutečnost, že dovolateli byly pravomocně uloženy sankce zákazu řízení motorových vozidel, jež úmyslně porušil. Státní zástupce odkázal na bod 4. rozsudku soudu prvního stupně a tuto námitku odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

11. S ohledem na obsah spisového materiálu nemá žádné opodstatnění ani zpochybňování subjektivní stránky. Jak totiž správně akcentoval Obvodní soud pro Prahu 10 v bodech 2. a 3., obviněnému bylo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van, jímž mu byla uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel, prokazatelně doručeno do vlastních rukou dne 9. 5. 2022. Rozporuje-li v této souvislosti dovolatel, že by se v převzaté obálce nacházela výše zmiňovaná písemnost, opomíjí, že doručení předmětné písemnosti nezpochybňoval u příslušného správního orgánu. Co se týče rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022, ten byl dovolateli prokazatelně doručen policejním orgánem dne 29. 10. 2022. Ani v jednom ze zmiňovaných řízení přitom dovolatel nevyužil práva podat opravný prostředek. Navíc nelze přehlédnout, že v podstatě totožnou argumentací se dovolatel snažil neúspěšně zpochybnit naplnění subjektivní stránky i ve své předchozí trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 9 T 119/2022. Podle názoru státního zástupce nelze než uzavřít, že dovolatel spolehlivě věděl o tom, že mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, a přesto tak činil, čímž mařil výkon výše citovaných úředních rozhodnutí. Shora uvedené námitky jsou tudíž zjevně neopodstatněné.

12. Za zcela irelevantní označil dovolatelovy výhrady ve smyslu údajné nicotnosti odsuzujícího rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 9 T 119/2022 a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2022, sp. zn. 5 To 29/2023, nehledě na skutečnost, že uvedená problematika již byla předmětem dovolacího přezkumu, jenž vyústil v odmítnutí dovolání obviněného. K dovolatelově tvrzení, že se v minulosti domohl zrušení „celého řetězce rozsudků“ ve věci vedené u dovolacího soudu pod sp. zn. 6 Tdo 814/2008, státní zástupce uvedl, že je sice pravdou, že z důvodu procesního pochybení odvolacího soudu tehdy došlo ke kasaci mimo jiné jeho usnesení, v dalším řízení však již dovolatel úspěšný nebyl.

13. Jedná-li se o otázku krajní nouze jako okolnosti vylučující protiprávnost, státní zástupce se ztotožnil se závěrem odvolacího soudu, jenž konstatoval extenzivní exces z krajní nouze, neboť dovolatelovo ošetření nebylo urgentní. Státní zástupce doplnil, že jednání obviněného navíc nesplňovalo podmínky krajní nouze i z důvodu absence podmínky subsidiarity. Ve smyslu § 28 odst. 2 tr. zákoníku nejde o krajní nouzi, jestliže bylo možno nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému trestním zákonem odvrátit jinak. Ve městě, notabene v hlavním městě, bude zpravidla toto nebezpečí možné odvrátit prostým telefonátem na tísňovou linku, případně odvozem k lékaři prostřednictvím vozidla taxislužby či jiné, na obdobné bázi fungující společnosti. I tato námitka obviněného tudíž postrádá jakékoli opodstatnění.

14. Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud podané dovolání v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř., odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné. Současně podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlasil s tím, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání učinil i jiné než navrhované rozhodnutí.

III.
Přípustnost dovolání a obecná východiska

15. Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání obviněného je podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. přípustné, že je obviněný podal včas (§ 265e odst. 1 tr. ř.) jako oprávněná osoba [§ 265d odst. 1 písm. c) tr. ř.] a že splňuje náležitosti obsahu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

16. Nejvyšší soud úvodem připomíná, že ve vztahu ke všem důvodům dovolání platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů. Obviněný odkázal na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř.

17. Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Za právně relevantní dovolací argumentaci lze tedy považovat též takovou, která důvodně poukazuje na ty závažné procesní vady, které ve svých důsledcích zpravidla mají za následek porušení práva na spravedlivý proces a jsou podřaditelná pod alternativy dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

18. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Východiskem pro posuzování, zda je tento dovolací důvod naplněn, jsou v pravomocně ukončeném řízení stabilizovaná skutková zjištění vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popř. i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (trestního, ale i jiných právních odvětví).

IV.
Důvodnost dovolání

19. V projednávaném případě dovolací soud výše uvedená pochybení nezaznamenal. Výtkám obviněného obsaženým v podaném mimořádném opravném prostředku nelze přisvědčit a dovolání opřené o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. nutno označit za zjevně neopodstatněné. Již na tomto místě lze zdůraznit, že Nejvyšší soud jako soud dovolací je vázán vymezením dovolání, tj. uplatněnými dovolacími důvody i rozsahem dovolání, které jsou obligatorními náležitostmi dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř. a určují tak podle § 265i odst. 3 až 5 tr. ř. obsah a rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího soudu. Proto bude níže vycházeno toliko z dovolatelem výslovně vymezených dovolacích důvodů a okruhu argumentů, kterými jejich naplnění odůvodňoval. Dovolací soud nemůže přihlížet k námitkám, které dovolatel uplatňoval v dřívějších stadiích řízení, ale které explicitně nevznesl ve svém mimořádném opravném prostředku (viz usnesení ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. 8 Tdo 587/2012, publikované pod č. 46/2013 Sb. rozh. tr.).

Dovolatel tedy nemůže svou námitku opírat jen o odkaz na skutečnosti uplatněné v řádném opravném prostředku či v jiných podáních učiněných v předcházejících stadiích řízení, a to ani v závěrečných řečech v řízení před soudem prvního či druhého stupně. V uvedeném ohledu tedy dovolací soud považoval za bezpředmětné odkazy obviněného na argumentaci, kterou vznesl před soudy nižších stupňů, a nezabýval se ani otázkou krajní nouze, jejíž tvrzení bylo v dovolání pouze zmíněno pod bodem 8. jako argument uplatněný v předchozím řízení, o němž však v dovolání samotném ničeho dalšího uvedeno není.

20. Co se týče dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a případných opomenutých důkazů, je vhodné uvést, že ani podle judikatury Ústavního soudu (viz např. nález ze dne 20. 5. 1997, sp. zn. I. ÚS 362/96, usnesení ze dne 25. 8. 2005, sp. zn. I. ÚS 152/05) není soud v zásadě povinen vyhovět každému důkaznímu návrhu. Právu obviněného navrhnout důkazy, jejichž provedení v rámci své obhajoby považuje za potřebné, odpovídá povinnost soudu nejen o důkazních návrzích rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Ústavní soud v řadě svých nálezů (např. ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02, a další) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a požadavky, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Neakceptování důkazního návrhu obviněného lze založit třemi důvody: Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencí. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.

21. Výtky obviněného směřující proti úplnosti provedeného dokazování nepovažoval dovolací soud za důvodné. Nalézací soud se návrhy obhajoby na provedení důkazů zabýval, když vysvětlil, proč podle § 216 odst. 1 tr. ř. zamítl pro nadbytečnost důkazní návrh ze dne 8. 5. 2023 na č. l. 162 na vyžádání 8 spisů Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 4. 8. 2020, 16. 12. 2020, 1. 3. 2021, 6. 4. 2021, 4. 2. 2022, 3. 5. 2022, 3. 1. 2023, 26. 1. 2023, označených spisovými značkami, a stejnopisu rozsudků Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 4 T 117/2020, Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 2 T 12/2021, a důkazní návrh ze dne 11. 5. 2023 na vyžádání spisů Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 4 T 15/2013, Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 3 T 44/2013, včetně lustrace spisů z jiných let. Soud uvedl, že označená soudní a správní řízení nesouvisela s předmětem řízení, tj. s trestem zákazu činnosti z rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022, a sankcí zákazu činnosti uloženou příkazem Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van (srov. bod 4. rozsudku soudu prvního stupně). Odvolací soud se s postupem soudu prvního stupně ztotožnil, když konstatoval, že soud prvního stupně provedl v hlavním líčení způsobem odpovídajícím ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. všechny právně významné dostupné důkazy, které mohly objasnit skutkový stav, a skutková zjištění, která na základě nich učinil, jsou správná a úplná. Důvodně přitom shledal nadbytečným doplňovat z podnětu obhajoby dokazování listinami tvořícími obsah několika soudních spisů a spisů Magistrátu hlavního města Prahy, které se netýkaly předmětu trestního stíhání v této trestní věci (srov. bod 5. usnesení odvolacího soudu a dále k tomuto ještě viz níže). Dovolací soud tedy se zřetelem ke shora rozvedenému shledal, že v řízení nedošlo k opomenutí důkazů, když nalézací soud o návrzích obhajoby formálně a procesně správně rozhodl, přičemž své rozhodnutí také dostatečně zdůvodnil. Odvolací soud se pak námitkou neprovedení navrhovaných důkazů ve svém rozhodnutí rovněž výslovně zabýval.

22. Pokud jde o další dovolací námitky obviněného, nutno ve shodě se státním zástupcem zdůraznit,

že při konfrontaci předmětné argumentace s dosavadní obhajobou obviněného nelze než dospět k závěru, že se obviněný opakuje. Z judikatury dovolacího soudu přitom vyplývá, že opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námitky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se kterými se již soudy obou stupňů v dostatečné míře a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání, které je zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002, resp. ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 5 Tdo 219/2002). Naznačená situace nastala i v posuzované trestní věci, poněvadž z odůvodnění rozhodnutí soudů nižších soudů je zřejmé, že oba soudy se prakticky všemi námitkami obviněného zabývaly a dostatečným způsobem se s nimi vypořádaly.

23. Žádný obviněným tvrzený extrémní, resp. ve smyslu platné právní úpravy zjevný rozpor rozhodných skutkových zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, s obsahem provedených důkazů, ve věci není dán. Z odůvodnění rozhodnutí soudů nižších stupňů (bod 3. rozsudku soudu prvního stupně, bod 6. usnesení odvolacího soudu) vyplývá přesvědčivý vztah mezi soudy učiněnými skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů. Je zjevné, že soudy postupovaly při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř. a učinily skutková zjištění, která řádně zdůvodnily. Důkazy hodnotily podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a v odůvodnění svých rozhodnutí v souladu s požadavky § 125 odst. 1 tr. ř. a § 134 odst. 2 tr. ř. vyložily, jak se vypořádaly s obhajobou obviněného a proč jí neuvěřily. Není úkolem Nejvyššího soudu coby soudu dovolacího, aby jednotlivé důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Podstatné je, že soudy nižších stupňů hodnotily provedené důkazy v souladu s jejich obsahem, že se nedopustily žádné deformace důkazů, že ani jinak nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů a že své hodnotící závěry jasně a logicky vysvětlily. To, že způsob hodnocení provedených důkazů nekoresponduje s představami dovolatele, není dovolacím důvodem a samo o sobě závěr o porušení zásad spravedlivého procesu a o nezbytnosti zásahu Nejvyššího soudu neopodstatňuje.

24. Podle dovolacího soudu není žádných pochyb o tom, že v řízení byl důsledně respektován princip presumpce neviny, na který dovolatel ve svém mimořádném opravném prostředku poukazoval. Presumpce neviny (§ 2 odst. 2 tr. ř., čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a z ní plynoucí pravidlo *in dubio pro reo* jsou pilířem spravedlivého trestního řízení. Pravidlo *in dubio pro reo* znamená, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09, aj.). Platí také, že jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok (nález Ústavního soudu ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. IV. ÚS 36/98). Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 260/05, ze dne 12. 1. 2009, sp. zn. II. ÚS 1975/08, ze dne 8. 8. 2013, sp. zn. II. ÚS 2142/11, aj.).

25. V projednávané trestní věci nebyly přítomny žádné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele. Obviněný byl z jednání popsaného ve skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, které spočívalo stručně řečeno v tom, že dne 9. 12. 2022 v 9:40 hodin řídil osobní motorové vozidlo, ačkoli věděl, že mu byl rozsudkem soudu uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a příkazem správního orgánu mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, usvědčován úředním záznamem Policie České republiky o jeho kontrole jako řidiče, kdy řízení vozidla nerozporoval, protokolem o jeho zadržení, rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022, který nabyl právní moci dne 8. 11. 2022, z něhož mimo jiné vyplynulo, že mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v

zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 let, jako i příkazem Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van, který nabyl právní moci dne 18. 5. 2022, z něhož mimo jiné vyplynulo, že mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců.

26. Pokud jde o výtku obviněného stran doručení předmětných rozhodnutí, tato byla soudy nižších stupňů správně vypořádána na základě provedených listinných důkazů spisovými materiály, aniž zůstal jakýkoli prostor pro pochybnosti. Co se týče rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022, nalézací soud přímo z připojeného spisu tamního soudu zjistil, že uvedený rozsudek byl obviněnému doručen dne 29. 10. 2022 prostřednictvím Policie České republiky. Spisový materiál přitom neobsahoval jakékoliv podání, které by svým obsahem bylo možné podřadit pod opravný prostředek. Tvrzení dovolatele (bod 13. dovolání), že „rozsudek je nicotný a nenabyl právní moci proto, že si proti němu dovolatel ponechal lhůtu“ je zcela neakceptovatelné. Obviněný samozřejmě není povinen vyjádřit se k právu podat odvolání do rozsudku ihned po jeho vyhlášení v přítomnosti obviněného, nicméně není-li odvolání ve lhůtě 8 dnů od doručení opisu rozsudku (§ 248 odst. 1 tr. ř.) podáno, rozsudek je pravomocný, a nestanoví-li trestní řád něco jiného, i vykonatelný [§ 139 odst. 1 písm. b) aa) tr. ř.]. Příkaz Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van, pak byl obviněnému doručen do vlastních rukou dne 9. 5. 2022. Ani proti němu nepodal obviněný opravný prostředek. V případě obou rozhodnutí je dána existence dokladů potvrzujících, že obviněný obálky obsahující příslušné písemnosti převzal. Výhrada, že obálka odesílatele Magistrátu hlavního města Prahy obsahovala písemnost odlišnou od předmětného příkazu, byla relevantně shledána lichou, poněvadž nekorespondovala s tím, že obviněný obsah dané písemnosti nerozporoval u příslušného správního orgánu. Pakliže by mu byla doručena jiná písemnost/jiné rozhodnutí, lze si jen stěží představit, že by na tuto skutečnost nikterak nereagoval a vadu v podobě doručení písemnosti, jež mu nenáležela, popř. jejíž obsah nesouvisel s řešením obviněného pro přestupek, neuplatnil u správního orgánu. Nadto nutno akcentovat, že obviněný nijak nespecifikoval onu „jinou“ písemnost a svoje tvrzení nepodpořil žádným důkazem. Soudy nižších stupňů tedy důvodně vyhodnotily obhajobu obviněného jako ryze účelovou. Je jen těžko představitelné, že by „shodou okolností“ právě v obou dvou řízeních uvedených ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně (v řízení před magistrátem i v řízení před okresním soudem) došlo k takto zásadnímu pochybení při doručování stěžejních rozhodnutí, jejichž výkon obviněný mařil. Dlužno doplnit, že již soud prvního stupně této problematice věnoval náležitou pozornost a oproti návrhu na potrestání např. nepojal do skutkových zjištění maření trestu zákazu řízení motorových vozidel též uložení tohoto druhu trestu příkazem ze dne 16. 12. 2020, č. j. MHMP 1917720/2020/KRE, který byl obviněnému doručen toliko vložením do schránky (tedy z důvodu nikoli spolehlivého prokázání vědomí obviněného o tímto příkazem uloženém trestu – viz závěr bodu 3. odůvodnění rozsudku).

27. V kontextu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný zpochybnil subjektivní stránku trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Označeného přečinu se dopustí, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonává činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána nebo pro kterou mu bylo odňato příslušné oprávnění podle jiného právního předpisu nebo pro kterou takové oprávnění pozbyl. Podle tzv. právní věty výroku o vině obviněný mařil výkon rozhodnutí soudu a jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána. Trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání je úmyslným trestným činem, přičemž pro naplnění subjektivní stránky postačí i úmysl nepřímý (eventuální), a to i ve formě smíření [srov. § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.].

28. Trestný čin je spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem [§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku], nebo

věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn [§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku]. Podle § 15 odst. 2 tr. zákoníku srozuměním se rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem.

29. Zavinění jakožto psychický stav pachatele ke skutečnostem odpovídajícím znakům uvedeným v zákoně tu musí být v době činu, v okamžiku trestného jednání pachatele. Bezvýznamné jsou představy a vůle pachatele před činem nebo po něm. Tento vnitřní vztah, odehrávající se v psychice pachatele, je navenek seznatelný pouze tím, že buď slovní informaci o něm poskytne sám pachatel, nejčastěji ve své výpovědi, nebo tím, že se projeví v chování pachatele. V odborné trestněprávní literatuře a v judikatorní praxi byl opakovaně vysloven názor, že úmysl nelze v žádném případě jen předpokládat, nýbrž je nutno jej na základě zjištěných okolností prokázat. Závěr o úmyslu, jestliže o této otázce chybí doznání pachatele, lze učinit i z objektivních skutečností, např. z povahy činu, způsobu jeho provedení nebo z jiných okolností objektivní povahy. Úsudek o zavinění lze vyvodit i ze zjištěných okolností subjektivní povahy, např. z pohnutky činu (viz např. rozhodnutí č. 41/1967 Sb. rozh. tr.).

30. Podle ustálené teorie i praxe je zavinění vnitřní, psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu. Zavinění je podle § 15 a § 16 tr. zákoníku vybudováno: a) na složce vědění (intelektuální), která zahrnuje vnímání pachatele, tj. odraz předmětů, jevů a procesů ve smyslových orgánech člověka, jakož i představu předmětů a jevů, které pachatel vnímal dříve nebo ke kterým dospěl svým úsudkem na základě znalostí a zkušeností, b) na složce vůle, zahrnující především chtění nebo srozumění, tj. v podstatě rozhodnutí jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. Jestliže pachatel rozhodné skutečnosti nechce, ani s nimi není srozuměn, není tu žádný volní vztah.

31. Soudy obou stupňů správně uzavřely a vysvětlily, proč shledaly zavinění ve formě přímého úmyslu a odmítly obhajobu obviněného, že nejednal úmyslně, v důsledku čehož se nemohl dopustit přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Obviněný se v posuzované trestní věci hájil tím, že v době činu (dne 9. 12. 2022) nevěděl o platných zákazech řízení motorových vozidel, resp. se domníval, že dřívější mařená rozhodnutí postrádají zákonný podklad, neboť ukládaní jednotlivých zákazů v nich bylo odůvodňováno původním neexistujícím – starým a již zrušeným – zákazem řízení, tudíž si nebyl vědom toho, že nesmí řídit. S touto jeho argumentací se ale ani Nejvyšší soud nemohl ztotožnit. Pokud jde o otázku vědomí obviněného o platných zákazech řízení, není pochyb o tom, že obviněnému byla obě rozhodnutí, jež mařil (příkaz Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van, a rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022), prokazatelně doručena (viz výše). Za této situace tedy nutno dospět k závěru, že obviněný byl s obsahem těchto rozhodnutí seznámen a o tom, co mu ukládala – zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 2 let a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 let – věděl. Se zřetelem k tomu, že správní rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 5. 2022 a soudní rozhodnutí dne 8. 11. 2022 (přičemž v žádném z uvedených řízení neuplatnil opravný prostředek), je zřejmé, že obviněný dne 9. 12. 2022 řídil motorové vozidlo navzdory oběma pravomocným zákazům řízení, čehož si byl vědom, jak ostatně vyplývá i z jeho výpovědi, kdy připustil, že v době řízení řídit „neměl“, ale neměl to ani zakázané. Takovou prostou hru se slovy, navíc si protiřečící, však dovolací soud nemůže akceptovat. Ostatně, ze stěžejní argumentace dovolatele soustavně uplatňované v rámci celého trestního řízení, na základě níž dovozuje závěr o absenci úmyslného zavinění, je zjevné, že nepopírá své vědomí o zákazech řízení, jež mu byly v průběhu let ukládány, tj. včetně těch uložených rozhodnutími Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van, a Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022. Podstata jeho argumentace je založena na tvrzení, že mařená rozhodnutí postrádají zákonný podklad, neboť ukládání jednotlivých zákazů v nich bylo odůvodňováno původním

neexistujícím – starým a již zrušeným – zákazem řízení.

32. V této souvislosti je vhodné připomenout, že totožnou argumentaci uplatnil obviněný i ve své trestní věci vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 6 Tdo 670/2023. I v tomto dovolacím řízení opřel námitky vůči naplnění subjektivní stránky o zpochybnění zákonnosti rozhodnutí o uložení předchozích sankcí zákazu řízení motorových vozidel, jejichž porušení založilo trestní řízení probíhající v tehdy řešené trestní věci. Nejvyšší soud přitom ve svém usnesení ze dne 15. 8. 2023, sp. zn. 6 Tdo 670/2023, konstatoval, že trestnímu soudu rozhodujícímu o vině pachatele trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož podstatou je porušení zákazu uloženého mu rozhodnutím jiného orgánu veřejné moci (tj. výkon činnosti, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána), nepřísluší zásadně zkoumat správnost takového rozhodnutí. Na jeho posouzení může být především to, zda příslušný zákaz byl vydán orgánem veřejné moci v rámci jeho pravomoci a zda rozhodnutí, jímž byl uložen, nabylo právní moci (a stalo se vykonatelným). Nejvyšší soud zdůraznil, že s oporou v ustanovení § 9 odst. 1 tr. ř. (jehož aplikace se i v nyní posuzované věci dovolatel domáhá) nelze dovozovat oprávnění, či dokonce povinnost trestního soudu, přezkoumávat takové rozhodnutí z hlediska jeho věcné správnosti, a tím i odůvodněnosti sankce, která byla tímto rozhodnutím správního orgánu uložena, ani nelze z této skutečnosti vyvozovat případný odlišný závěr. Takové oprávnění zásadně nemá trestní soud ani vůči pravomocným soudním rozhodnutím trestním, která obdobným způsobem podmiňují závěr o vině obviněného daným trestným činem. Případná věcná nesprávnost rozhodnutí správního orgánu může být řešena jen v příslušném správním (nikoli trestním) řízení. Možnost procesního trestního soudu podle § 9 odst. 1 tr. ř. posoudit prejudiciální otázku podmiňující meritorní rozhodnutí o vině Nejvyšší soud opakovaně pojal jako oprávnění, nikoli povinnost.

33. Nejvyšší soud v nyní posuzované trestní věci doplňuje, že zákonnost nebo věcná správnost rozhodnutí, jehož výkon pachatel svým jednáním podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku maří nebo ztěžuje, není z hlediska jeho trestní odpovědnosti relevantní a soud ji ani nemůže přezkoumávat. Soud posuzuje právní moc a vykonatelnost předmětného rozhodnutí, a to ve smyslu § 9 odst. 1 tr. ř. jako předběžnou otázku. Ustanovení § 9 odst. 1 tr. ř. o předběžných otázkách není primárně určeno k tomu, aby orgány činné v trestním řízení meritorně přezkoumávaly správnost obsahu rozhodnutí. Otázka správnosti výsledku přestupkových řízení je z hlediska viny přečinem podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku zcela irelevantní. Pouze v případě očividné a zcela zjevné nezákonnosti rozhodnutí lze výjimečně připustit, že výkon rozhodnutí nepožívá ochrany z důvodu meritorní nesprávnosti samotného rozhodnutí. Typicky může jít o vady zakládající nicotnost rozhodnutí, tzv. paakt (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 4 Tdo 1530/2014, a ze dne 6. 1. 2016, sp. zn. 7 Tdo 1545/2015). Nicotnost rozhodnutí způsobuje neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle (srov. HENDRYCH, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003. s. 136–141).

34. V projednávané trestní věci není s ohledem na shora uvedené k přezkumu rozhodnutí specifikovaných ve skutkové větě výroku o vině, jež měl obviněný mařit, žádný důvod. Právní moc a vykonatelnost těchto rozhodnutí obviněný zpochybnil poukazem na absenci řádného doručení, jeho námitka však byla opakovaně vyvrácena (viz výše). Žádná nicotnost těchto rozhodnutí nebyla obviněným relevantně namítána a na tuto také nic neukazuje. Tvrzení, že rozhodnutí postrádají zákonný podklad, je podpořeno nekonkrétním poukazem na údajné vady ve správních a soudních řízeních, která nemají s posuzovanou věcí souvislost. V trestním řízení platí presumpce správnosti pravomocných rozhodnutí, přičemž odlišný náhled trestního soudu na tato rozhodnutí lze učinit ve výjimečných případech, nasvědčují-li okolnosti věci důvodně tomu, že je dána nicotnost takových

rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že dovolací soud nezaznamenal žádnou očividnou nezákonnost příkazu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2022, č. j. MHMP 760811/2022/Van, a rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022, nepřistoupil k přezkumu těchto rozhodnutí. V návaznosti na shora uvedenou vázanost obsahem dovolání, kdy Nejvyššímu soudu je vyloženě zapovězeno jakkoli dotvářet či domýšlet za dovolatele jeho argumentaci, je třeba konstatovat, že obviněný v podstatě toliko obecně presumuje jistý dominový efekt věcné nesprávnosti a nezákonnosti postupně ukládaných trestů zákazu řízení motorových vozidel v mnoha správních i soudních řízeních. Přitom však sám neposkytuje ucelený přehled na sebe navazujících takových pochybení, která by snad, byť i jen hypoteticky, mohla zpochybnit uložení uvedeného druhu trestu ve věci vedené u Okresního soudu v Hradci Králové i ve věci vedené u Magistrátu hlavního města Prahy pod č. j. MHMP 760811/2022/Van. V dovolání sice obviněný zmiňuje mnoho předchozích i paralelních řízení, avšak pokud vyčítá eventuální vadu v některých z nich, žádná nemá dopad na uvedená dvě rozhodnutí, na nichž byl postaven výrok o jeho vině.

35. Příkladmo lze uvést, že zmínka o odsouzení ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 9 T 119/2022 nedopadá na projednávanou trestní věc, neboť se jedná o trestnou činnost spáchanou tzv. v souběhu a ve vztahu k níž bylo v případě obviněného podle § 44 tr. zákoníku upuštěno od uložení souhrnného trestu. Eventuální vada trestní věci sp. zn. 9 T 119/2022 (nadto nezjištěná – dovolání obviněného bylo výše uvedeným usnesením Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2023, sp. zn. 6 Tdo 670/2023, odmítnuto) tedy z povahy věci rozhodně nemůže působit vadu trestní věci projednávané. Dále namítal dovolatel, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 12/2021 vycházel ze správního rozhodnutí č. j. MHMP-1174117/2020/Nov, které však bylo doručeno fikcí, přičemž z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 vycházel i Okresní soud v Hradci Králové. Tak tomu ovšem rozhodně není, neboť výrok o vině z rozsudku Okresního Hradci Králové ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 7 T 12/2022, se o odsouzení ve věci Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 2 T 12/2021 nijak neopírá (byť je zmíněno v odůvodnění).

36. Objektem přečinu maření úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 tr. zákoníku je zájem na řádném výkonu rozhodnutí soudů a dalších orgánů veřejné moci. Jak již bylo výše uvedeno, jen ve zcela výjimečných případech naprosto flagrantního pochybení v řízení či rozhodnutí, jimiž byl mařený trest zákazu činnosti uložen, v případě očividné a zcela zjevné nezákonnosti lze podle § 9 odst. 1 tr. ř. dospět k závěru, že výkon rozhodnutí trestněprávní ochrany nepožívá. Tak tomu ovšem v daném případě není a dovolatel ani proti oběma rozhodnutím o uložení trestu zákazu činnosti, jehož výkon mařil, nebrojil řádnými ani mimořádnými opravnými prostředky. Těžko se zpětně může dovolávat toho, že by tato dvě rozhodnutí nebyla způsobilým a zákonným podkladem, na základě kterého byl uznán vinným přečinem podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku. Jeho retrospektivní náhled, podle něhož „měl důvod se domnívat, že trest zákazu činnosti nevykonává“, je založen na neurčitém a nijak specifikovaném tvrzení, že „dřívější mařená rozhodnutí postrádají zákonný podklad, neboť ukládání jednotlivých zákazů v nich bylo odůvodňováno původním neexistujícím – jeho slovy starým a již zrušeným – zákazem řízení“. Takový náhled však neobstojí, neboť jde o pouhé, opakovaně prezentované subjektivní hodnocení obviněného a jeho trestní i přestupkové minulosti, ovšem zcela bez vazby na zákonnost, právní moc a vykonatelnost rozhodnutí, jejichž výkon mařil. Na tomto závěru ničeho nemůže změnit ani odkaz obviněného na jinou jeho trestní věc vedenou u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 6 Tdo 814/2018 (v dovolání nesprávně uvedeno 6 Tdo 814/2008), neboť Nejvyšší soud v usnesení ze dne 9. 8. 2018 sice zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a na to navazující výrok rozsudku jiného soudu prvního stupně, jímž byl uložen souhrnný trest, avšak z jiných, procesních důvodů. Dospěl totiž k závěru, že oprava výroku o vině provedená podle § 131 odst. 1 tr. ř., spočívající ve vypuštění souběžné kvalifikace jednoho ze skutků, jimiž byl obviněný uznán vinným, zakládá ve smyslu § 133 tr. ř. právo obviněného napadnout takto opravený rozsudek odvoláním v rozsahu těch výroků, jichž se změna vyhotovení rozsudku dotkla. Každopádně historie obviněným zmíněné trestní věci neznamená nic jiného než obecnou možnost, aby na základě rozhodnutí

dovolacího soudu byla zrušena napadená rozhodnutí soudů nižších stupňů a na to navazující rozhodnutí i v jiných trestních věcech. Pro projednávanou trestní věc však takový obecný poznatek nemá žádnou relevanci a tím ani vliv na posouzení subjektivní stránky trestného činu. Jak již bylo uvedeno, obviněný neměl žádný hmatatelný důvod se domnívat, že uložené tresty zákazu činnosti, jejichž výkon mařil, nejsou v běhu.

37. Výhradám obviněného obsaženým v jeho mimořádném opravném prostředku tak Nejvyšší soud nepřisvědčil a právní posouzení skutku jako přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku shledal správným. S názorem soudů nižších stupňů, že obviněný jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, poněvadž si byl vědom zákazů řízení motorového vozidla, avšak aniž by se domáhal zrušení rozhodnutí, jimiž mu byly tyto zákazy uloženy, řídil motorové vozidlo, a to cíleně, chtěně, se lze ztotožnit.

V.
Způsob rozhodnutí

38. Nejvyšší soud uzavírá, že dovolání obviněného M. P. je zjevně neopodstatněné, proto je podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Učinil tak v neveřejném zasedání za splnění podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.